

Vi skal fortsat og stadig huske på de mennesker, der satte deres liv på spil i kampen for Danmarks sag, og de mennesker er nu ved at være gamle. De berørte personer er sikkert omkring 70 år og ældre. Det er gamle mennesker, der har gjort en indsats for Danmark under Anden Verdenskrig.

Jeg er selv født og opvokset i Sønderjylland og har i min barndom hørt mange beretninger om danskeres, naboers, familiemedlemmers osv. indsats på forskellig måde i krigen. Lad os give disse aldrende mennesker et skulderklap med vedtagelse af dette lovforslag. Lad os sige til dem, at de ikke er glemt, og at vores taknemmelighed over for dem i hvert fald ikke er devalueret, som hædersgavebeløbet indtil nu har været. Men det får vi rettet op på ved at vedtage det her lovforslag.

Kristeligt Folkeparti er for.

Tom Behnke (FRI):

Det er egentlig lidt imponerende, at regeringspartierne, Venstre og De Konservative, som nu støtter en række små partiers forslag om, at man skal forhøje hædersgaven, som tak bliver skældt huden fuld. Det er egentlig noget imponerende.

De partier, der tidligere har stillet forslag om, at man skulle forhøje hædersgaven, burde jo egentlig sige tak, for nu bliver forslaget gennemført. Men det gør man ikke. Næ, man skælder ud. Man skælder ud over måden, det er gjort på, argumentationen for, det er sket osv. Jeg tror, at regeringspartierne, Venstre og De Konservative må sidde med en underlig fornemmelse i øjeblikket. Man imødekommer nogle partiers ønske, og så bliver man skældt ud for det.

Jeg har ligesom alle andre ordførere naturligvis meget stor respekt for dem, der i krigens år, specielt krigens sidste år, gjorde et meget, meget stort stykke arbejde for, at det lykkedes for Danmark at blive et frit land igen. De mennesker, der satte både liv og velfærd og helbred på spil, skal naturligvis hædres. Det er der slet ingen tvivl om.

Men som socialministeren sagde, da vi behandlede lovforslag nr. L 185 den 18. marts sidste år, det er mindre end 1 år siden: »Jeg mener ikke, at forholdene har ændret sig, siden vi sidst behandlede forslaget, og derfor afviser jeg også forslaget i dag. Jeg vil gerne understrege, at hædersgaven er tænkt som en hæder og ikke som et forsørgelsesbeløb. En meget stor del af dem,

der modtager hædersgaver, modtager også en månedlig erstatning af en ganske pæn størrelse efter lov om erstatning til besættelsestidens ofre, og det er denne erstatningsydelse, der skal betragtes som den egentlige forsørgelsesydelse«. Socialministeren afviste det altså med den argumentation. Den argumentation holder vel stadig væk den dag i dag?

Socialdemokratiets ordfører, som på daværende tidspunkt også var fru Grete Schødt, sagde: »Nu står vi så i dag igen med et forslag om regulering af hædersgavebeløbet til netop det dobbelte. Jeg mener, det er en politisk misforståelse, og på Socialdemokratiets vegne afviser jeg forslaget. Vi mener, at kapitlet om hædersgaver er sluttet for 4 år siden, nemlig den 4. maj 1995«. Der er vel ikke ændret noget siden?

Alligevel har regeringen og Socialdemokratiet ændret holdning. Man kan undre sig over hvorfor. Og på samme måde kunne jeg citere både Venstre og De Konservative for stort set de samme argumenter. Der er ikke noget, der har ændret sig. Hæder og ære kan ikke gøres op i kroner og øre. Der er tale om en hædersgave, som vi også i Frihed 2000 naturligvis meget gerne giver. Ingen tvivl om det.

Det er jo heller ikke sådan, at beløbet har stået stille gennem de mere end 50 år. Beløbet har jo rent faktisk udviklet sig. Men det, man har haft tradition for, og det synes jeg har været en smuk tradition, er, at man har forhøjet beløbet ved forskellige jubilæer og andre mærkedage. Man har benyttet disse lejligheder til at hæve beløbet. Hver eneste gang har vi støttet en forhøjelse af beløbet, men i forhold til det foreliggende lovforslag må vi i Frihed 2000 fastholde vores tidligere indstilling. En indstilling, som blev delt både af regeringen – Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre – Venstre og Det Konservative Folkeparti.

Vi kan ikke støtte forslaget.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil egentlig gerne sige til hr. Arne Melchior, der undrede sig over, at teksten både til bemærkningerne i lovforslaget og til den skriftlige fremsættelse var så klinisk rensset for ord med følelser, at det kan jeg sådan set godt forstå, at hr. Arne Melchior undrer sig over, men jeg mener, der er to forklaringer.

Det ene er, som jo flere ordførere har været inde på, at det er en sag, vi har haft oppe at vende mange gange, og hvor jeg på regeringens vegne har afvist forslaget. Derfor skal man